

JAKUB BOUDA

AFORKALYPSA

K branám Karaka

Svazek desátý

Dosud vyšlo:

- I Aforkalypsa
- II Aforkalypsa - Záhadný grimoár
- III Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!
- IV Aforkalypsa - Horší než oni
- V Aforkalypsa - Tantrická síla
- VI Aforkalypsa - Soumrak mágů
- VII Aforkalypsa - Dáma z hvězd
- VIII Aforkalypsa - Členka z peří
- IX Aforkalypsa - Tma

© Jakub Bouda, 2022

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2023

Typography © Beky, 2023

Obálka: Martin Šťastný 2022

Korektura: Martina Krešne 2023

Slovo autora

Lidé z vašeho okolí vám často opakují, že rozhodnutí záleží na vás. Opticky ano. Kéž by měli pravdu. Skutečnost je taková, že pokud nejste skutečně mazaní a protřelí, rozhoduje vždy někdo za vás. Nebo si myslíte, že ovládnout svět byl váš nápad?

1 – Tak už to začalo

Oranžovorůžová záře olemovala vrcholky hor a vyhnala dravce z jejich hnízd. Ti, polechtáni prvními paprsky, se vznegli a hlasitě oznamovali do světa, jaký mají na časné vstávání názor. Každý, kdo alespoň trochu rozuměl té nádherné ptačí řeči, se červenal. Možná i ten sluneční opar měl právě takovou barvu, jakou měl, kvůli tomu.

Voják na stráži si promnul unavené oči a ohlédl se. Spokojeně se usmál, protože sluch ho nešálil. Blížilo se střídání. A on si na chvílku zalezl, trochu se vyspí a odpočine si, než se na hlídku vrátí.

„Nějaký novinky?“ hlesl místo pozdravu jeho kolega, když si sedl na hladký kámen. První voják pouze zavrtěl hlavou.

„Tak upaluj,“ pobídl ho ten druhý. „Ať se alespoň trochu vyspíš.“

„Proč, děje se něco?“

„Něco jo. Ale nikdo zatím nic neřekl. Ale podle mě už to nebude dlouho trvat.“

První voják se na střídače nechápavě podíval. „Snažím se ti rozumět, ale asi jsem moc unavený.“

„Hele, to je jednoduchý. Celé generace nás připravují na to, že sem jednou vběhnou hordy cizáků, a ztečou brány Karaka. A když je neubráníme, bude konec světa.“

„No jasně,“ přikývl ten první. „Ale to se vykládá už tisíce let. Je to přece taková národní pohádka.“

„Hm. Možná. A Šinigami je taky pohádka?“

„Šinigami je náš bůh, ale mezi námi, kdo ho kdy viděl?“

„Nó,“ protáhl střídající voják slabiku, aby zdůraznil to, co přijde. „Když se tu se mnou přestaneš vykecávat a sejdeš rychle dolů, třeba ho ještě zastihneš.“

První voják vyvalil oči. „On..., on je..., přišel mezi nás?“

Druhý voják přikývl. Pak se chvíli díval za obláčkem prachu, který oznamoval kolegův rychlý postup dolů a tiše, spíš pro sebe, pronesl: „Já věděl, že ho to dostane.“

Po Čin, jak se náš voják jmenoval, se hrnul dolů po stezce, bral s sebou malé kamínky, prach a sem tam i nějakou větev. Uvidí boha. Jestli Po Min říkal pravdu, uvidí boha. Řítil se dolů, lapal po dechu, nevšímal si menších zranění, které mu zběsilý postup způsoboval, a hlavou mu vířily tisíce otázek, kterými chtěl boha zahrnout. A pak ho konečně uviděl.

Po Čin zastavil. Nemohl dál. Nohy mu zdřevěněly a vrostly do země. Tak on tedy skutečně existuje.

Šinigami stál uprostřed hradního městečka. Stál a zářil. Byl obrovský. Jeho výška dosahovala tří mužů. Byl oblečen v kožené zbroji, kterou nějaký umělec protkal zlatými ornamenty. Jeho meč vypadal jako kat měst a rozhodně se jeho majitel nemusel obtěžovat s tím, že by případné nepřátele zabíjel po jednom.

Jeho tvář byla přísná a nesmlouvavá, oči však laskavé. Ale to patrně jen proto, že právě hovořil se svým nejbližším, kannušim Po Leiem. To samé se ale o

mnichovi říct nedalo. Jeho oči byly plné zmatku a překvapení. Je zvláštní, že někdo dokáže celý život věřit v někoho, koho nikdy nikdo neviděl, a když se tak stane, nevěří ani vlastním očím. Jenže Šinigami tu teď stál a mluvil o poslání, životním údělu a konci světa. A Po Lei věděl o konci světa své. Chrám byl plný různých svitků, které o tom hovořily. Většinou se ani dva neshodovaly v tom, jak k tomu dojde, obzvláště ten, který popisoval zkázu světa při výbuchu obří ovce, byl navýsost směšný, ale jedno měla všechna proroctví společné. Neměla hezký konec.

„...a jestli se nám je nepodaří zastavit, nastane konec světa.“

„Rozumím, pane. Bože.“

„Pane bože, já s ním skutečně mluvím,“ běželo Po Leiovi hlavou, zatímco jeho ústa boha ujišťovala, že ihned povolá zbylé (a tady si dal Po Lei záležet, aby to slovo vyniklo, protože se tím zařadil mezi svrchovanou smetánku) zodpovědné osoby, tedy generála a vládce. Poté se v něm na moment zastavil dech, protože Šinigami uchopil pravou rukou meč. Ovšem jen proto, aby si ho posunul na stranu a mohl své obrovské tělo posadit do červenošedého prachu.

Po Lei v běhu zaskučel, jelikož ho právě napadlo, co asi řekne císař na skutečnost, že nenabídl našemu hostu ani židli. Jenže kdo mohl sakra tušit, že se tu najednou takhle zjeví? A ihned se za tu myšlenku v duchu sám pokáral. Proto ji nahradila jiná, obsahující skutečně obrovskou stoličku.

Po Čin mezitím došel až k bohu. Když byl od sedícího Šinigamiho jen pár kroků, padl na kolena, hlavou udeřil do prachu a pronesl zdravici, která mu do dnešního dne přišla nesmyslná.

„Skláním se před tvou velikostí, ó bože, před tvou moudrostí i před tvou silou a doufám, že se stanu vyvoleným a připojím se k zástupům tvých věrných sluhů.“ Teď mu ta slova dávala smysl. A navíc se mu dostalo i odpovědi.

„Dneska máš skutečně štěstí, Po Čine. Tvé přání se ti splní. Můžeš se připojit. Pro začátek si vezmu tvé tělo.“

Pak už to bylo rychlé. Šinigami zprůhledněl, změnil se v kouř a takto vplul překvapenými a mírně rozevřenými ústy do Po Čina.

„Kde je?“ zeptal se Po Lei Po Čina a zmateně se rozhlížel. Měl teď v patách císaře a generála. Oznamil jim, že je tu bůh. Měli o tom samozřejmě své pochybnosti, ale nakonec se mu je podařilo přesvědčit dřív, než přišel o hlavu. Ale teď to vypadalo, že jeho zajímavě začínající ráno nakonec přece jen skončí jedním rychlým a nezajímavým švihem.

„Kde je?“ vykřikl znovu zoufale Po Lei a probodával Po Čina očima.

„Jsem tady,“ odpověděl Šinigami.

„Osle!“ počastoval ho nadávkou Po Lei. „Kde je bůh Šinigami?“

„Já jsem bůh Šinigami.“

„Jistě. A já jeho žena Origami,“ zaburácel Po Lei.

„Nemám žádnou ženu!“ vykřikl Šinigami v těle Po Čina.
„Ty bys to měl vědět nejlépe, mnichu!“

Po Lei začínal ztrácet půdu pod nohama. Najednou měl pocit, že na sebe hledí z výšky, což mu umožnilo zahlédnout generálův tázavý pohled, kterým tiše žádal o souhlas císaře. K čemu? K popravě, to je jisté. Dělat si z nejvyššího z nejvyšších takovouto nemístnou legraci hraničilo se šílenstvím a vzpourou. A jakékoliv náznaky šílenství je nutné okamžitě eliminovat. Viděli jsme, co to dokáže s krávy. Naštěstí si toho všiml i Šinigami. A ten nepotřeboval, aby se mu jeho lid zabíjel mezi sebou. Měli jiný úkol. Měli odolat, nebo padnout až mezi posledními. Proto znovu vystoupil ze zapůjčeného těla.

Po Čin se zlomil v pase a hlasitě hekl, jak z něj vyjel bůh opět na svět. Svištivý zvuk, který proces vyvolal, doplnilo trojí cvaknutí čéšek o zem, jak se postupně skáceli k uctivému pozdravu mnich, generál i císař. Před bohem jsme si všichni rovni, vybavil se Po Činovi citát ze svitku, a po tváři mu přeletěl pobavený úsměv.

„Vstaňte,“ řekl Šinigami. „Na tyhle hlouposti nemáme čas. Již za pár dní se otevřou skalní brány. A vy víte, co to znamená.“

První se zvedl císař. Oprášil si vyšíváné roucho a počkal, až ho bude následovat generál.

„Nějaké otázky?“ zeptal se Šinigami, když před sebou viděl jen udivené tváře.

„Já bych jednu otázku měl,“ ušklíbl se císař. „Tedy vlastně jich mám několik.“

„Ve vlastním zájmu si vyber jen ty důležité,“ varoval ho Šinigami.

„Proč jsi byl v těle Po Čina? A bude z něj teď nějaký blahořečený muž nebo co?“

Šinigami se trpce usmál. Tak je zajímaví tyhle prostoty. Už se skoro bál, že se ho zeptají na konec světa. Řekl by jim pravdu, co jiného. Ale upřímně, pomohla by pak ještě nějaká motivační řeč? Neuprchli by všichni s hrůzou někam do skal?

„Proto,“ řekl Šinigami a tasil svůj meč, až to zahřmělo. Císař okamžitě zbledl. Generál něco zachrochtal a zrudl, protože by měl bránit císaře, ale postavit se bohu, natož svému..., bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí v jeho životě. Naštěstí ho samotný bůh zachránil, když máchl mečem proti němu. Dilema bylo vyřešené. Nechá se teď za prostořekost svého pána popravit milosrdným přepůlením a tím to pro něj všechno rychle skončí.

Generál Su Tin se nadechl a zatnul svaly. K překvapení všech přítomných smrtelníků jím meč ale jen projel jako ranní paprsek mlhou, zanechajíc nedýchajícího generála v jednom kuse.

„Proto,“ odpověděl Šinigami. „Potřebuji hmotné tělo a myslím si, že i má velikost je tak pro ostatní spíše přijatelná.“ Načež znovu vklouzl do těla Po Čina. „Co myslíte?“

„Že je to dost překvapivé ráno,“ řekl s úlevou císař a do tváří se mu vrátila barva.

„Taky si myslím,“ zašeptala si pro sebe Adorité a

urychleně se zase ztratila, aby si jí Šinigami nevšiml.

2 – Znovu, lépe, radostněji

Zašlý vyrytý ornament na podlaze slabě zazářil. Pak se kolem něj zvedl vítr, poskládal se do malého tornáda a nasál okolní prach. Když se vír dotočil, z jeho středu vystoupila malá, olysalá postava. Srovnala si pod paží ohmatané kožené desky, pokrčila svěšenými rameny a mávnutím žilnaté ruky poslala větrný vír na odpočinek.

„Tak, to by bylo,“ ulevil si Sabaton, rozevřel kožené desky a přes hustě popsanou stránku udělal tlustou čáru.

„Mnoho-li nás?“ počastoval ho otázkou ze stínu vystoupivší Šeptač a poškrábal se na holé, hrbolaté hlavě.

„Mnooo,“ začal váhavě Sabaton. „Jsem tady já, pak ty a...“

„A dál?“

„A dál to není. Zdá se, že všichni hrdinně padli při východu ztraceného slunce,“ řekl Sabaton a pokrčil rameny. Šeptači nemohlo ujít, že se u toho Sabaton zlomyslně usmívá.

„Jak se ti to povedlo, ty koumáku?“ usmál se i Šeptač a vykouznil si trůn, na který se posadil.

„Tak to je na dýl, ale času asi máme po kokot, co?“

„Po co?“

„Po kokot. Asi sem,“ naznačil pro jistotu rukou Sabaton.

„Aha. Jo takhle. Musíš se s těma výrazama trochu krotit. Vždycky tak rychle načichneš těma jejich lidskejma móresama.“

„Jo, vyvíjejí se,“ přikývl Sabaton a posadil se do vzduchu se zkrříženými nohama.

„A co se bude dít teď, Sabatone?“

„Teď? Teď se připravíme na konec světa.“

„Já myslel, že už to dávno běží,“ rozhodl rukama Šeptač.

„Ta nezáživná část ano,“ znovu přikývl Sabaton. „Jenže jsou tady důležitější věci,“ pokračoval. „Víš, co jsme si řekli. Tentokrát už to rozhodně neposereme.“

„Protože by to mohlo bejt naposled,“ dodal Šeptač.

Sabaton bolestivě mhouřil oči. „Hele, nemohl bys ten vlezlý šepot vypnout? Mám pocit, že se mi z tebe rozskočí hlava.“

„Stačí říct,“ odvětil Šeptač normálním hlasem.

„Vidíš,“ potvrdil Sabaton svou domněnku a přestal se mračit. „Hned je to lepší.“

„Jo, ale nemá to žádnej dosah,“ odpověděl našťvaně Šeptač.

„Ani není třeba,“ mávl rukou skřet. „Nebo ano?“ znejistěl na moment.

„Ale ne,“ uklidňoval ho Šeptač. „Každej, kdo to měl slyšet, to slyšel. Počítám, že teď už se většina z nich balí na cestu,“ dodal a poťouchle se u toho zašklebil.

„Možná. Ale věř, že některý maj dost slušnej náskok. Ne každej čekal až na tvou výzvu.“

„A některý ji zase ignorovali.“

„Nebo se tak alespoň tvářili,“ zasmál se Sabaton.

„Jak to myslíš?“ otázal se Šeptač a udiveně svažtil to, čemu se v hustějším stavu říká obočí.

„Že jsou mezi nimi i chytří jedinci. Někteří přímo mazaní. A na ty si musíme dát extra pozor,“ odpověděl mu Sabaton a něco si zakroužkoval v deskách.

„Jako fakt? Kdybychom jim nepomohli touhle sabotáží, už by je dávno žrali démoni. To mi moc chytrý nepřijde.“

„Je vidět, že je vůbec neznáš. Tohle nejsou chamtiví bohové, tohle nejsou krvežízniví démoni, tohle nejsou Tantrové, kteří za každých okolností sedí s rukama v klíně a přemýšlejí, jak se ze všeho vyvléct. Tohle jsou lidé. Chamtiví a krvežízniví, ale taky řádně prohnaní. Zejména mágové. A zejména ti dva.“

„Jací dva?“

Sabaton krátce nahlédl do desek. „Rumblitz a Yorik.“

„To druhý jméno mi nic neříká, ale Rumblitze znám,“ kýval hlavou Šeptač a bylo vidět, že se snaží rozpomenout. Jenže když jste na světě tak dlouho jako Šeptač, což je v podstatě od samého začátku, je problém najít tu správnou vzpomínku rychle. Ale Šeptač měl systém. Když totiž trefíte správné tisíciletí, jde už to pak skoro samo.

„Ale není třeba se nějak vzrušovat. Když nepracují spolu, nejsou tak nebezpeční,“ vyrušil ho Sabaton ze vzpomínání.

„A jak je chceš donutit, aby nepracovali spolu?“

„To už je vyřešený. Chlapci se nám mezi sebou trochu poškorpili.“

„A seš si jistej?“

„No jasně, kámo, mrkni se sám.“

Město bylo stále ještě plné trosek. Ano, na spoustě místech se pracovalo, rostly nové zdi i střechy, každý, kdo na sebe dokázal naložit dva kameny, pomáhal odklízet trosky a sutiny, ale stále tu byla práce na dlouhé měsíce. Nóbl byl zčásti zcela zbořen, ale vyroste znovu, o to nikdo nemá strach. Ale ne dnes. Dnes je totiž velký den.

Král Crabathor byl dobrý vládce. Nevybíral přemrštěné daně, za vybrané peníze nechával stavět a opravovat cesty, cvičil vojáky a stráže do odlehlých míst, a když bylo třeba, popadl tu svou hrozivou sekeru a šel bránit svůj lid. A na pivo chodil mezi lidi. To mluvilo za vše. Jen dobrý panovník se může posadit mezi svůj lid, vypít si pár džbánů dobrého ležáku a jít si zase lehnout na královské lože bez čepele v žebrech.

A tak tu dnes stáli. Všichni do jednoho. Šedivé babky ohnuté léty do podkovy. Bezzubí starci, opírající se o své sukovité hole. Mladé matky s dětmi v náručí, i dívky, kterým sotva začal rašit hrudní košíček. Chlapci s dřevěnými sekerami a mládenci s těmi opravdovými. A samozřejmě muži. Chlapi, s tím jejich divným výrazem, který mají ve tváři při každém pohřbu. Směsice lítosti, bolesti a odvahy odolávat slzám.

A pak tu byli především vojáci. A palácová garda. A jednotky AFOR. Ti stáli podél cesty jako sochy, vzdávající hold. Komu? No jim. A jemu.

První v čele kráčela královna Neferfe. Za ruku vedla poskakujícího syna Achantona, který sice vnímal, že

přišel o otce, ale ve své dětské prostotě tomu nevěnoval mimořádnou důležitost. Za nimi se vlekl smuteční průvod. Rumbnitz a Jenikus z jedné strany, Terora a Yull z druhé. Každý z nich držel jedno madlo a ve výši ramen nesli tělo svého vládce. Crabathor. Žádný urozený pán odněkud. Žádné další jméno jako Lakomý, Zlatý nebo Divoký. Ani číslo. Jen Crabathor. I to o bývalém vládcu něco vypovídalo.

Když všichni došli k připravenému návrší, královna ustoupila bokem a nechala nosiče projít. Ti opatrně položili královo tělo i s nosítky na vystavěnou pagodu a sledovali jednoho z učenců, jak se škrábe na vrcholek pohřebiště, aby lidu zvěstoval, kdo byl ten muž, jehož památku se chystají uctít. Jako by to všichni dost dobře nevěděli.

„A ten Yorik je kterej,“ prohodil zamračeně Šeptač, když zíral skrze magické okno na pohřeb aquilonského vládce.

„To se těžko vysvětluje,“ odbyl ho Sabaton.

„Vysvětli!“

„No on tam určitě někde je. Jenže tam není tak trochu, jak to jen říct, vítaný? Sice by se mohl na všechny vybodnout a nadělat z nich žáby, ale patrně nechce tropit neplechu na pohřbu svého otce.“

„Aha. No ale třeba nás překvapí,“ utrousil Šeptač, jenže to už zase zíral na pohřební slavnost.

Dva vojáci přinesli velkou, ale mělkou mísu, na které plápolal oheň. Rumblytz k nim došel, kývnutím hlavy jim poděkoval a počkal, až mísu složí na zem. Když se tak stalo, nabral oheň do dlaní, aby ho pomocí magie rozhodil po pagodě. Vyrušil ho ale křik. V očích se mu ošklivě zablesklo. On tu pohřbívá svého syna a někdo tady ječí jako debil...

Když se otočil za křikem, pochopil. Na místě, kde stál od konce války s démony zkamenělý Horor, se něco dělo. Kolem zkameněliny vířil prach a točil se vítr. Pak se v jedné z jeho rukou objevil plamenný meč. Zahřmělo a Horor se dal do pohybu.

Byl to úžasný pohled, pokud jste byli dost daleko. Když jste tomu kolosu stáli v cestě, měli jste největší práci s udržením svěrače. Třicetimetrové monstrum, svírající hořící meč o velikosti střešního trámu, valící se k hrobce, to není nic, co by někoho nechalo zcela chladným. Snad kromě Polara. Tudíž v davu propukla opatrná a uctivá panika.

Lidé ustupovali z cesty. Oči jim lezly z důlků, jak se strach snažil někudy prorazit ven, protože křičet na rozloučení s milovaným vladařem je neodpuštělný hřích a ta druhá cesta je poněkud nečistá a zavání. Uhýbali tiše, ale rychle. A Horor šel. Krok za krokem, meč táhnoucí za sebou tak, že po něm zůstával hořící pruh trávy. A přestože pohybem pomalým, rychle se přibližoval k mágovi, který mu nevěřícně stál v cestě.

Rumblitz slyšel, jak za ním Jenikus něco říká, ale nevnímal ho. Soustředil se pouze na blížící se kolos, a když už nebylo vyhnutí, pokusil se ho zastavit. Ohnivá koule se ale jen rozprskla o kamennou hrud' a jednotlivé plameny se rozeběhly po Hororovi jako mravenci před padající šiškou. Už nehořel jen meč, ale i Horor. Ani to ho nezastavilo. Ale nutno říci, že to bylo na pohled velice efektní.

Rumblitz zkusil nějaké složité zaříkadlo. Muselo být složité. Zcela určitě. Protože co si Jenikus pamatoval, nikdy toho chlapa neviděl u kouzlení používat ruce, krom momentů, kdy vrhal ohnivé koule. A tady si pomáhal gestem. Byť prozatím zbytečně. Horor šel dál. A už byl jen dva kroky od pagody. Něco se musí stát!

Rumblitz pozvedl pravou ruku k nebesům. Z dlaně mu vyšlehl oslepující žlutý plamen, kterým se chystal Horora rozříznout jako mramorový náhrobek. Ale náhle nebylo třeba. Horor se zastavil krok před pagodou, zarazil plamenný meč do země, poklekl, sklopil hlavu a znovu zkameněl. Crabathorovi u nohou klečel obrovský strážce vzdávající hold. Tichá panika se proměnila v hlasitý jásot.

„Yorik,“ řekl Jenikus a usmál se.

„Yorik,“ řekl Rumblitz, ale vůbec se u toho nesmál.

„Yolik,“ pronesl Achtanon a nadšeně u toho zatleskal ručičkama.

„To udělal ten Yorik?“ vyzvídal Šeptač.

„Jo. Nebo teda alespoň to, co umí.“

„A proč se neukáže?“

„Říkal jsem ti to. Protože je chytrý.“

„Jasně,“ přitakal Šeptač. „A teď se vrhneme na konec světa?“

„Můžeme,“ zasmál se Sabaton. „Co navrhuješ?“

Šeptač se zamyslel, což se projevilo tak, že zaklonil hlavu dozadu a na celé kůži, obepínající jeho žilnatou hlavu, se objevily vrásky.

„Čtyři jezdce. Pro začátek. Je to klasika. Tradice!“

„Jaká tradice?“ vyvalil oči Sabaton. „Jednou. Udělali jsme to všehovšudy jednou. To se přece nedá prohlásit za tradici.“

„Ale bylo to působivý, to musíš uznat.“

„Možná tenkrát. Ale přijde ti, že dneska, po tom všem, co se tu v posledních letech dělo, ještě někoho vyděsí čtyři týpci na koních? I když má jeden místo hlavy jen holou lebku, už to nikoho nepřekvapí. V lepším případě si lidé udělají masky a připojí se k němu.“

„A co chceš teda vymyslet? Jestli se nepletu, veškeré pekelné síly jsi nechal sežehnout sluncem. Teda ty, co jsi je neposlal rozsekat na kousky, spálit na magickej popel nebo sežrat těma šílenejma modrákama.“

„Myslíš Pikty? No, něco žrát musí, ne?“ ušklíbl se Sabaton.

„No dobře, ale my teď potřebujeme něco ikonickýho.“

„Přesně,“ zařval nadšeně Sabaton a poskočil u toho do vzduchu. „Něco ikonickýho. To je to správný slovo. Teď si na to kápnul, kámo. Potřebujeme něco, čeho se lidi bojí. Něco, z čeho se fakt poserou. Potřebujeme mága. Zlého mága. Hodně zlého a všeho schopného mága.“

„A kde ho chceš jako vzít?“ probodl Sabatona pohledem Šeptač.

„Nó, já bych o něčem věděl. Pojd' se mnou,“ vyzval Sabaton Šeptače a vyšel z místnosti do zatuchlých chodeb.

Nikdy to nebylo pěkné místo, pokud tedy nejste červ. Vždy tu bylo málo světla, hodně vlhkosti, plíseň, houba a z celého prostoru na vás dýchala beznaděj. Ta krev, kousky masa a fleky od tělních tekutin tomu také moc nepomáhaly. Ale nejhorší byl ten puch.

„Dost to tu zavání, Sabatone,“ řekl Šeptač a symbolicky si zamával prackou před nosem. „A řekněme, že jsem na ledacos zvyklej.“

„Jo, kámo, to máš tak. Hlásím to už roky. Co roky, přímo věky. Ale nikdo to neřeší. A teď už to ani nemá kdo vyřešit. Ale to jsem odbočil. Odvětrávání. Základ plynaté společnosti. Ale copak mě někdo poslouchá?“ Šeptač se jen smutně usmál.

„Ale neboj se, příteli, nebudeme tu dlouho. Jenom se postaráme o tu příšeru,“ uklidňoval Šeptače Sabaton.

„Fenix magus!“ pronesl pak malý démon do vzduchu a chodbou projel další vír.

„To nemusíš větrat hned,“ mávl rukou Šeptač, ale pak mu došlo, že tu jde o něco většího než o čerstvý vzduch.

Ze země se začaly zvedat kousky masa, rozlámaných kostí a zprerhaných šlach. Vyschlé kapky krve se znovu nalily životadárnou tekutinou, aby se během okamžiku vydaly směrem k tělu, které se začalo tvořit uprostřed víru. Krev po cestě tmavla a do těla se dostávala v ponuré temné černi. Postava už měla kompletní nohy. Trup a paže byly stále jen z obnažených kostí, ale proces pokračoval. A nakonec tu stál znovuzrozený mág. Sabaton na něj vítězoslavně ukázal. „Tak tady ho máme.“

Nebylo pochyb o tom, že magie odvedla dobrou práci. Vždyť Sabaton v ní byl dobrý už za mlada a tisíce let praxe jeho umění jen vylepšily. Ale Šeptač měl přesto pocit, že je něco špatně. Při pohledu na novou postavu mu slzely oči. Nedokázal na ni pořádně zaostřit. Jeho pohled samovolně klouzal kolem těla a snažil se najít nějaký záchytný bod. Byla to reflexní obrana před hrůzou.

Negato byl jedním slovem strašlivý. Jeho tělo bylo poskládáno z těch kousků, které mělo před rozpadem. A jelikož právě procházelo další transformací, byla výsledkem postava obsahující lidské i démonické části. A ty části se měnily. Na pěstěných dlaních se z ničeho nic objevovaly pařáty s drápy, ústa občas vycenila tesáky, za které by se nemusel stydět ani tygr, po tváři se míhaly jizvy. Nebyl to hezký pohled a to ještě většinu nedostatků krylo milostivé šero.

„Co se děje?“ byla první Negatova slova, když se kolem sebe rozhlédl a jeho pohled padl na všude přítomnou

zkázu. „Vyhráli jsme?“

„Slyšíš?“ zvolal nadšeně Sabaton. „Nezdolný optimismus. Něco, co démonům chybí. Ale ty,“ obrátil se Sabaton na Negata, „ty máš lidskou duši. A díky ní vyhrájeme.“

„Takže to ještě neskončilo?“ ptal se dál zmatený Negato. Sabaton s poťouchlým úsměvem zavrtěl hlavou.

„Naopak, drahý příteli. Teď to teprve začne.“

